

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΒΟΣΚΟΣ

... Τίποτε σ' αυτό τόν κόσμο δεν μπορεί νά συγκριθῇ, ὦ! ὄχι, με τὴν ἐντύπωση πὼς βόσκουσα στὴ μοναξιά, μακριὰ ἀπ' ὅλα... Θυμοῦμαι τὰ μικρὰ μου χρόνια, τὰ χρόνια πού φύλαγα τὸ κοπάδι μου, ἐκεῖ κάτω, στὴς λαγκαδιές. Μὲ τὴν καλοκαιρία, ξαπλωμένης ἀνίσκела κάτω ἀπ' τὰ ρεῖκια, χάραζα γράμματα στὸν οὐρανὸ μὲ τὸ δάχτυλό μου καὶ περνοῦσα ἡμέρες θεσπέσιες. Γιὰ ὧρες ὁλόκληρες, ἀφίνα τὰ ζῶα νὰ πηγαίνουν ὅπου θέλουν. Ὑστερα, ὅταν ἔπρεπε νὰ τὰ μαζώξω, ἔφτανε μόνο ν' ἀναίβω σ' ἓνα βουνάκι ἢ νὰ σκαρφαλώσω σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο καὶ ν' ἀρχίσω ν' ἀκούω μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἀπὸ 'κεῖ πάνω ἀκούγα τόσο καλὰ ἀπὸ πού ἐρχόταν ὁ ἤχος τῶν κουδουνιῶν καὶ ξανάβρισκα ἀμέσως τὸ κοπάδι μου. Στούς τρίγους ἔδινα μερικά φέλλα καπνοῦ, πού τάκλεβα ὅπου τύχῃ γι' αὐτοὺς καὶ στὴς ἀγέλαδες ἀλάτι. Μὰ τὰ κριάρια τὰ μάθαινα νὰ παλαίβουν μαζί μου, ἀνοίγοντας μάχη μὲ τὰ κέρατά τους.

Μιά ζωὴ ἑκτακτὴ σὰς λέω. Καὶ μὴ φαντάζεστε πὼς κακοπερνοῦσα μὲ τὸ βροχερὸ καιρὸ. Τότε, καθισμένης κάτω ἀπὸ ἓνα χαμοδένδρο, ἢ κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο, καλὰ προφυλαγμένης, σιγοτραγουδοῦσα, ἢ μὲ τὸ μαχαίρι μου χάραζα τὴν ἀσπρὴ φλούδα τοῦ ξύλου. Ἦξερα ὅλα τὰ κατὰστάσι τῆς βοσκῆς καὶ ὅταν ἔπρεπε νὰ ξανάβρω τὸ κοπάδι, ἔφτανε μόνο νὰ κουνήθω ἀπὸ τὴ θέση μου, ν' ἀλλάξω τόπο καὶ νὰ πάω σ' ἄλλο βράχο γνωστὸ μου, νὰ ξαπλωθῶ ἐκεῖ μὲ τὴν ἴδια ἀνέση. Ὅσοι δὲν τὴν ἔζησαν αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ μικρὰ τους χρόνια δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν τὴν ἐξαιρετὴ καὶ μοναδικὴ ἀπόλαυση πού αἰσθάνεται κανεὶς νὰ βρίσκειται ἔξω μὲ τὴ βροχὴ, καὶ νὰ κάθεται καλὰ προφυλαγμένος, κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο. Ἀργότερα δοκίμασα νὰ περνοῦσα αὐτὴς τῆς ἐντυπώσεις, μὰ δὲν πέτυχα. Θέλησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ γλαφυρὸ ὕφος γιὰ νὰ μὲ νοιώσουν, μὰ τότε ἔπεσα ἔξω.

Ὅταν ἦμουν βοσκὸς, πῆγαινα μὲ τὰ τσόκακα καὶ, τῆς ἡμέρας πού ἔβρεχε, τὰ πόδια μου φυσικὰ ἦταν μουσκεμένα. Λοιπὸν, ἢ ἡδονὴ νὰ αἰσθάνεσαι τὸ καλὸ χλιαρὸ ξύλο κάτω ἀπὸ τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν, μ' ὅλο πού ἦμουν βρεμένος, ξαπερνάει πολλές ἄλλες ἀπολαύσεις ἀπὸ κείνες πού γνωρίζω ἀργότερα. Αὐτὸ μοὶ συνέβαινε, ὑποθέτω, γιὰτὶ δὲν γνώριζα τότε καλλίτερα πράγματα. Καὶ ὡς τόσο, ἐκεῖνὸ τὸν καιρὸ, διέκρινα μὲ μιὰ διαίσθησιν ὁξύτερη ἀπὸ τώρα ἐκεῖνὸ πού μὰς κάνει καλὸ ἀπὸ κείνον πού μὰς φέρνει βλάβη.

Στὴν ἐποχὴ τῶν μανιταριῶν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, συνέβαινε ν' ἀρχινᾷ τὸ κοπάδι νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χοροπηδᾷ ζητώντας αὐτὸ τὸ ὀρεχτικὸ φαγί. Οἱ ἀγέλαδες πρὸ πάντων τὸ υπεραγαποῦσαν καὶ ἐπειδὴ αὐτὲς ἦταν πού φοροῦσαν τὰ κουδούνια, σέρναν πίσω τους ὅλο τὸ κοπάδι μὲ τὸ κουδούνισμά τους. Ἐπρεπε τότε, ὁ βοσκὸς, νὰ στέλῃ στὸ πόδι ἀδιάκοπα, σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ ἀδύνατο κορμί μου ἀφανίζεταν, κατακουραζόταν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκατάπανστο καὶ καθημερινὸ τρέξιμο, καὶ ἡ μόνη ἀπόλαυση πού μοὶ ἀπόμεινε στὴ ζωὴ ἦταν νὰ ζητάω ὁ ἴδιος μανιτάρια γιὰ τῆς ἀγέλαδες πού ἀγαποῦσα περισσότερο. Οἱ ἀγέλαδες ἔδιναν πολὺ γάλα ὅταν ἔτρωγαν μανιτάρια. Μὰ, σὲ κείνη τὴν ἐποχὴ τῶν μανιταριῶν, τὸ ἔργο τοῦ βοσκῶ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ πρὶ ἀναπαυστικά. Ἀ! ὄχι.

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

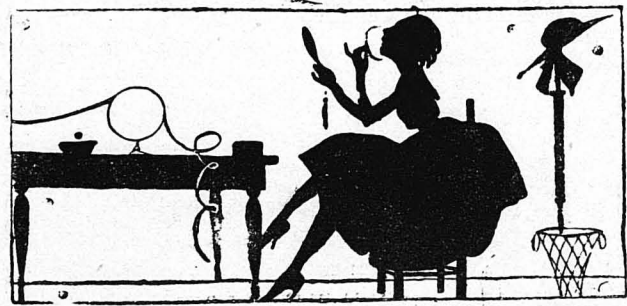

Ἡ Γκόλφω ἦταν μεθὺν σμένη...

— Ἐρεῖς... ἀπὸ τότε πού πῆγαμε στὸ θέατρο! ...
— Σὲν ἀδιάρητη εἰσθε κυρία συμβολαιογράφου σήμερα. Τί ἐχετε;
— Θὰ κρύψωα κείνο τὸ βράδυ στὸ θέατρο...
Τὶ τὰ θέλετε. Ἡ παράστασις ἐκείνῃ εἰμνε τῆς μόδας πιά στὸ χωριό, ὅπως τὸ λ πρίτζ εἰς τὴν Ἀθήνα...
— Ὁ ἄνδρας μου ἀπὸ τότε πού πῆγαμε στὸ θέατρο, ἦταν ἔξω χρόνια στὸ Καρπενήσι ἀστυνόμος.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἐκείνον πού γελᾷ συχνὰ τὸν λέν 'μωρὸν καὶ γάχα!
ὅποιος ποτὲ του δὲν γελᾷ πὼς νὰ τὸν λένε τάχα;
Λεβιάθαν.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Πάντοτε αἱ γυναῖκες ἐμερίμνησαν περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς καλλονῆς τῶν Δυνάμεθα μάλιστα νὰ παρατηρήσωμεν πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς φιλαρεσκείας δὲν ὑστεροῦμεν κατὰ πολὺ τῶν προγόνων μας.

Ἡ χρῆσις τῶν κοσμητικῶν σκευασμῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος.

Ὁ Τύβουλλος, ὁ Κάτουλλος, ὁ Προπέρτιος, ὁ Ὀράτιος, ὁ Οβίδιος καὶ ὁ Πλίνιος καταφέρονται εἰς τὰς συγγραφὰς τῶν κατὰ τῆς καταχρήσεως πού κáινουν αἱ ρωμαῖαι δέσποναι, παντὸς πράγματος δυναμένους νὰ χρησιμεύσῃ εἴτε πρὸς καλλωπισμὸν, εἴτε πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ αὐτοῦ τῶν.

Χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὸ ἐκ λινεαίου καὶ βρύξης κατάπλασμα, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «συζυγικὸν προσώπειον», τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔθετον ἐπὶ τοῦ προσώπου προτοῦ κατακλιθῆναι, βλέπομεν εἰς τοὺς διαφορῶς συγγραφεῖς, ὅτι αἱ ρωμαῖαι δέσποναι ἔφερον προσδετὰς τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ πολλάκις ὁλόκληρον προσδετὴν κόμην ὅτι ἔβαπτον τὴν κόμην τῶν ὅτι μετεχειρίζοντο κατὰ κόρον τὰ φύκη καὶ τὰ ψιμμύθια ὅτι ἔβαφαν καὶ αὐτὴ τὴ γλῶσσα τῶν καὶ ἐμαδοῦσαν τὰς τρίχας τοῦ σώματός τῶν. Ἀκομὴ ἔβαπτον τὰς βλέφαριδας καὶ τὰ φρύδια τῶν, ἤψανον τὸ μέγεθος τοῦ οφθαλμοῦ τῆς βοηθεία καρφίδος μελανομένης καὶ ἐπουδράριζαν τὴν κόμην. Τέλος ἠλείφοντο ἀφειδῶς διὰ μύρων καὶ ἐλαίων καὶ ἐτριβον τὸ δερμα διὰ παχυμύρων, ποικίλων ζυμῶν καὶ ἄλλων σκευασμῶν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ τότε καλωπισταὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ὅπως καὶ σήμερον.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων εἶχον ἀναβιβάζει τὴν καλλωπιστικὴν εἰς βαθμὸν ἐπιστήμης. Αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐβάπτοντο καὶ ἠλείφοντο διὰ μύρων. Ἦτο κανὼν ὅπως αἱ αἰδοῦσαι τῶν ἐπιστήμων ἐστίασαν εὐωδίαζον, ὡς καὶ οἱ σουνδατημένες. Ἐκαστον μέλος τοῦ σώματος ἔπρεπε νὰ εἶναι διαφορῶς ἀρωματισμένον. Ἡ μέντα ἦτο προσωρισμένη διὰ τοὺς βραχίονας, τὸ δαφνέλαιον διὰ τὰς παρειάς καὶ τὸ στήθος, ἡ κόμη ἔφερε πχιμύρων διαφορῶς ἀρωματισμένον, διάφορον δὲ ὅλος ἄρωμα εἶχον γιὰ τὰ φρύδια. Διὰ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος μετεχειρίζοντο τὸ ἐλαιον τοῦ κισσοῦ, τῶν ῥόδων καὶ τῶν κυδωνίων.

Τέλος τὸ ἄρωμα τῶν λευκῶν ἰων ἐθεωρεῖτο ἐπιβροθητικὸν τῆς πέψεως καὶ τὸ τῶν κληματοφυλῶν ἐφημιζέτο ὡς διατηροῦν τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος. Φαντάζεσθε τὴν παράδοξον ὁσφραντικὸν μύγμα ἀποτελεῖτο ὅταν εἰς πάντα ταῦτα προσετίθεντο αἱ ὀσμαι τῶν ἐδεσμάτων, τῶν οἶνων, τῶν καρπῶν.

Ταῦτα ὡς πρὸς τοὺς ἀρχαίους, Βραδύτερον εὐρίσκομεν ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἠγάπα παραφόρος τὰ μῦρα.

Ἐν Γαλλίᾳ, αἱ βασίλισσαι Βεργεῶ, Φρεδεγόνη καὶ Κλοτὶλδὴ ἐξήτουν παρὰ τῆς καλλωπιστικῆς τέχνης τὰ μέσα τῆς διατηρήσεως τῶν θεληγῆτων τῶν.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βαλοῦ, αἱ φιλαρεσκοὶ τῆς ἐποχῆς ἀπληθύνοντο εἰς τοὺς Ἱταλοὺς μυρεφούς, ἐξέχοντας ἐν τῇ τέχνῃ τῶν, καὶ φημιζομένους ὡς κατέχοντας πολυτίμους μυστικὰς συνταγὰς.

Ἐρρίκος ὁ Γ' καὶ οἱ περὶ αὐτὸν μετεχειρίζοντο τὸ συζυγικὸν κατάπλασμα.

Μετὰ τῆς Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς ἀρχεῖται ἡ βασιλεία τῶν παχυμύρων, τῶν διαφορῶν χυμῶν καὶ τῶν ἀρωμάτων,

Ἀλοιφή διὰ τὰς ἐριγδάς (σχίσιμον) τοῦ προσώπου.

Γλυκερίνη	10 γραμ.
Βάλαμον Περούβιανόν	5 "
Γάλα ἀμυγδάλων	50 "

Κατὰ τῆς κνιδώσεως.

Ἡ δερματικὴ αὕτη νόσος θεραπεύεται δι' ἐπαλείψεων μὲ μεντόλ καὶ δι' ἐντριψέων μὲ ἀλκόλ καμφοροῦχον.

Τὰ ἀμυλοῦχα λουτρά ὡσαύτως εἶναι λίαν ὠφέλιμα εἰν ἡ κνιδώσις εἶναι ἐλαφρά

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ